

Ο σπόρος που πέφτει στην ψυχή

/ Γνώμες

- Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Η σημερινή Κυριακή, η Δ΄ Λουκά, μάς φέρνει ενώπιόν μας μία από τις πιο χαρακτηριστικές παραβολές του Κυρίου: την παραβολή του Σπορέως. Μια παραβολή που όλοι ξέρουμε, την ακούμε από παιδιά, κι όμως κάθε φορά αποκαλύπτει καινούργιο βάθος, γιατί μιλά για το πιο απλό και συγχρόνως το πιο σημαντικό: πώς ο Λόγος του Θεού συναντά την καρδιά μας.

Ο Χριστός παρουσιάζεται σαν γεωργός που βγαίνει να σπείρει. Δεν διαλέγει μόνο τα καλά χωράφια• σκορπίζει παντού. Ο σπόρος πέφτει σε δρόμους, σε πέτρες, σε αγκάθια, αλλά και σε γη καλή. Αυτό μάς δείχνει τη γενναιοδωρία του Θεού. Δεν σπέρνει φειδωλά, αλλά απλόχερα, γιατί θέλει να σωθούν όλοι οι άνθρωποι. Όπως λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: «Ο Χριστός δεν είναι εκλογέας, είναι σπορέας». Δεν ξεχωρίζει πριν• δίνει σε όλους την ίδια ευκαιρία.

Ο σπόρος είναι ο Λόγος του Θεού. Και ο Λόγος αυτός έχει μέσα του δύναμη ζωής. Όμως η δύναμη αυτή δεν φανερώνεται αν δεν βρει γη που να τον δεχθεί. Εδώ

βρίσκεται το μυστήριο: ο Θεός μιλά, αλλά η καρδιά του ανθρώπου είναι εκείνη που αποφασίζει αν θα γίνει γόνιμη γη ή άκαρπη έρημος. Μερικοί σπόροι πέφτουν στον δρόμο και οι διαβάτες τους πατούν, ή τα πουλιά τους τρώνε. Έτσι είναι η ψυχή που δεν αφήνει χώρο για σιωπή. Μια ψυχή γεμάτη θόρυβο, γεμάτη αγωνίες, συνεχώς απασχολημένη, συνεχώς σκορπισμένη σε χιλιάδες μέριμνες. Ο Λόγος του Θεού περνά από κοντά της, αλλά δεν προλαβαίνει να ακουμπήσει. Ο θόρυβος του κόσμου και η φλυαρία των σκέψεων σκεπάζουν την απαλή φωνή του Θεού. Και τότε ο πονηρός, σαν τα πουλιά του ουρανού, έρχεται και παίρνει τον σπόρο πριν καν φυτρώσει.

Άλλοι σπόροι πέφτουν στα πετρώδη• φυτρώνουν γρήγορα, αλλά επειδή δεν έχουν βάθος, ξεραίνονται μόλις καεί ο ήλιος. Αυτή είναι η εικόνα της ψυχής που δέχεται με ενθουσιασμό τον Λόγο, συγκινείται, χαίρεται, αλλά δεν έχει ρίζες. Δεν έχει βάθος. Ο λόγος μένει στην επιφάνεια. Και όταν έρθει η δοκιμασία, η θλίψη ή ο πειρασμός, ο σπόρος ξεραίνεται.

Και ο σπόρος που πέφτει ανάμεσα στα αγκάθια πνίγεται από μέριμνες, πλούτη και απολαύσεις. Αυτά είναι τα αγκάθια που συχνά αφήνουμε να γεμίζουν τη ζωή μας και να μας κλέβουν τον καρπό.

Μα όπου υπάρχει σιωπή και βάθος, εκεί ο σπόρος ανθίζει. Σιωπή, για να ακούσουμε. Βάθος, για να κρατήσουμε. Και τότε η ψυχή μας γίνεται «γη αγαθή», που δέχεται τον λόγο, τον φυλάει και τον κάνει καρπό πολύ.

Αδελφοί μου, ο σπόρος πάντοτε πέφτει. Κάθε Κυριακή, κάθε φορά που ανοίγουμε το Ευαγγέλιο, κάθε φορά που προσευχόμαστε, ο Χριστός σπέρνει. Το ερώτημα είναι: ποια είναι η γη της καρδιάς μας; Αδελφοί μου, κάθε φορά που ανοίγουμε το Ευαγγέλιο, κάθε φορά που προσευχόμαστε, κάθε φορά που στεκόμαστε στη Θεία Λειτουργία, ο Χριστός σπέρνει. Ο σπόρος πάντοτε πέφτει. Το ερώτημα είναι: πού; Σε δρόμο, σε πέτρα, σε αγκάθια, ή σε γη καλή;

Ας αγωνιστούμε να καλλιεργήσουμε τη γη της καρδιάς μας. Να απομακρύνουμε τον θόρυβο, να αποκτήσουμε εσωτερική σιωπή. Να ξεφύγουμε από την επιπολαιότητα, να αποκτήσουμε βάθος. Να καθαρίσουμε τα αγκάθια των μεριμνών. Και τότε, πράγματι, θα δούμε τον σπόρο να ανθίζει.

Γιατί, όπως είπαμε: «Όπου υπάρχει σιωπή και βάθος, εκεί ο σπόρος ανθίζει». Εκεί ο Λόγος του Θεού γίνεται στάχυς αιωνιότητας και οδηγεί τον άνθρωπο στη Βασιλεία. Και αν δεν φυτρώσει κάτι, ας θυμόμαστε αυτό που έγραψε ο Σπύρος Ποταμίτης: «Σπείρε αγάπη κι ας μη θερίσεις. Έτσι, για να μοσχοβολάει ο τόπος». Γιατί ο Θεός είναι Αγάπη.